

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2018, č. j. VS-12288-11/ČJ-2018-801840, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2018, sp. zn. 15 A 168/2018 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Věznice Bělušice ze dne 14. 8. 2018, kterým rozhodl o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, z důvodu nezaplacení úhrady nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením postoupil věc Městskému soudu v Praze. Dospěl k závěru, že správním orgánem, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním

stupni, podle jehož sídla se určuje místně příslušný soud ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je Vězeňská služba České republiky, jejíž sídlo je na území městského obvodu Praha 4. Místně příslušným soudem k posouzení žaloby je tudíž Městský soud v Praze.

[3] Žalobce napadl usnesení krajského soudu kasační stížností (dále též „stěžovatel“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že jím označená žalovaná Věznice Bělušice je správní jednotkou, o níž se domnívá, že podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky (dále jen „zákon o Vězeňské službě“), činí za Vězeňskou službu České republiky právní úkony, mezi něž patří správní trestání v řízení o trestných činech vězněných osob, a má rovněž postavení správního orgánu jako povinného subjektu. Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, Nejvyšší správní soud tudíž zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost po stěžovateli nepožadoval.

[5] Pokud jde o návrh stěžovatele na ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na řadu předchozích řízení zahájených stěžovatelem, ve kterých se stejně jako v projednávané věci jednalo o otázku místní příslušnosti soudu k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 395/2018 - 13; ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018 - 16; ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 81/2018 - 10; ze dne 8. 1. 2019, č. j. 4 As 362/2018 - 13; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 348/2018 - 10; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 As 513/2018 - 12; ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 As 364/2018 - 14; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 400/2018 - 19; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 273/2018 - 20). V těchto řízeních Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil závěr, že ustanovení zástupce není k ochraně práv stěžovatele, která navíc má sám právní vzdělání, nezbytné.

[6] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkontroloval, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jak již Nejvyšší správní soud předdeslal, otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím směřovaných na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již zabýval, a to mj. v řadě řízení iniciovaných právě stěžovatelem (srov.

rozhodnutí uvedená v bodu [6] tohoto rozsudku). Názor soudu je tudíž stěžovateli znám, a proto Nejvyšší správní soud pouze stručně cituje odůvodnění rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018 - 20: „Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. [...] Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci. [...] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Břeclav bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán, který v daném případě rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze.“

[9] V projednávané věci rozhodnutí o odložení stěžovatelovy žádosti pro nezaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací vydal ředitel Věznice Bělušice. S ohledem na výše citované závěry lze dovodit, že v právě posuzovaném případě se stěžovatel domáhal poskytnutí informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Krajský soud tudíž správně uzavřel, že místně příslušným soudem k projednání předmětné žaloby je Městský soud v Praze, neboť povinným subjektem, a tedy žalovanou, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze.

III. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá, s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu